

Брати та сестри, котрі майже все своє життя прожили у великому місті, здебільшого досить неохоче повертаються в село, звідки починався їхній життєвий шлях. Старі батьки... До дітей у місто вони їхати не хочуть, бажаючи померти у своїй рідній оселі, а обійти себе вже неспроможні. У селі ж звісно як: город, корова, свині, кури, та зо дня в день одна й та сама виснажлива домашня суєта. У багатьох, колись таких гарячих молитвеників, пригасає вогонь віри, без спілкування з одновірцями втрачається живий зв'язок із тілом Христовим. Важко. Але є брати та сестри, котрі такі обставини використовують не лише для свого духовного зростання, але й служать Господеві так, як напевно ніколи не змогли б послужити, залишаючись у місті, і в цьому віднайшли своє велике покликання у Христі. Саме до таких і належить сестра Ольга Сокіл, розповідь якої ми подаємо нижче.

Колись, проживши майже півстоліття на цьому світі, я втратила всякий сенс свого існування, але одного разу Господь покликав мене за Собою й сказав, що покаже мені велике й недосяжне, чого я не знаю. Коли я усвідомила, що моє життя у всіх сферах перетворилося на руїну, і я, як та стара з казки, сиджу біля розбитого корита й оплакую своє минуле, Господь торкнувся мого серця й заговорив до Мене. Я була вдома, варила на кухні обід і несподівано почула, як хтось позвав мене по імені: «Я знаю тебе, Я тебе створив. Я – твій Творець, Я – твій Бог. Я не залишу тебе, Я буду завжди з тобою. Ти будеш нести Моє вічне слово, живе зерно сіятимеш у людські душі, і воно повернеться до тебе хлібом».

Відтоді я часто чую Його тихий лагідний голос. Нерідко хвилі цього світу намагаються заглушити його, але Він завжди знаходить, як сказати мені Своє слово, як утішити, допомогти, настановить як треба ділитися Істиною з іншими. І я сказала, що хочу служити Йому доброю совістю, дуже бажаю повернутися додому в небеса не з порожніми руками, а з гарним «снопом» спасених душ. Використовуй мене, Господи, як Свою глиняну посудину. Чому глиняну, адже кришталеві, порцелянові, срібні чи золоті

вироби є у значно більшій пошані? Тому що цінним посудом користуються не щодня, а глиняний горщик у роботі весь час. І саме це мені до вподоби.

Так я собі роздумувала, коли раптом дзвінок перериває думки, і я чую тривожний голос мого чоловіка: «Швидко збирайся і їдь на Вінниччину, твоя мати дуже хвора. Я її відвіз до районної лікарні, купив необхідні ліки. Її готують до операції». Я гостюю у дітей та онуків у Києві, мама та чоловік у селі за 250 кілометрів. Мамі 85 років. Збираюся, молюся, плачу, – і вже в дорозі.

Увечері дістаюся лікарні. Бачу: чергові медсестри вже на мене чекають. Питаю, чи можна мені бути з мамою. Відповідають, що не тільки можна, але й треба. У палаті хірургічного відділення шість ліжок, одне вільне. Медсестри приносять постіль, бажають доброї ночі. Мене дещо дивує таке уважне ставлення, але потім з'ясовую: мама сказала, що дочка у неї віруюча й вона обов'язково приїде.

Цілий тиждень я жила в палаті. Бог відкрив мені двері для Божого слова. Я бачила біль, смуток, безвихідь, сльози. Як могла служила цим людям: ходила по ліки в аптеку, виносила судна, мила посуд, кликала, якщо треба, медсестер, але найголовніше: свідчила про любов Христа до людей. Хворі жінки мене просили, щоб я їм розповідала, читала Біблію. Я казала, що Він воскрес і готовий завжди допомогти. Він і сьогодні люблячий, добрий, справедливий і благий. Люди слухали, я бачила їхні очі, сповнені надії. Співала їм псалми. Відчувала Його сильну присутність у палаті. Бачу, як хворі затихають, біль відступає, бачу, одна хвора засинає, а не спала вже дві ночі.

Через деякий час заходить у палату медсестра й каже: «О, як у вас тут хороше! Якась особлива атмосфера. Відчувається тепло, радість, мир. Не хочеться навіть виходити з вашої палати». А я їй відповідаю: «Це Бог порадував нас Своєю присутністю». Бог відкрив серця людей, щоб посіяти слово життя, і вони з радістю його приймали. А я рада була послужити. Смуток Господь перетворив на радість. Спала по дві-три години, а то весь час щось робила. Бог давав сили, мудрість, наповнював мене так, що я не відчувала втоми. А яка любов на мене злинала! Небесна! Я роздавала її, дарувала надію на одужання. Жінки по черзі запрошували мене сісти біля кожної й розповідали свої гіркі історії, виливали свої болі й печалі, молилися молитвою покаяння, віддавали все у руки Божі. Обіймалися, плакали й раділи, славили Бога. А через тиждень усі вони виписалися здорові.

Повернуся на кілька днів назад... Другий день я в лікарні. Поруч з моїм ліжком лежить молода жіночка, віком десь близько тридцяти. Вона вся жовта як лимон, навіть зіниці в очах жовті. Їй нещодавно зробили операцію на жовчному міхурі. Раз пораз медсестра змащує їй шов і замінює пов'язку. Але рана не гоїться, почалося нагноєння. Олена просить мене, щоб я допомогла їй підвестися й сісти. Я допомагаю. Вже 12-та ночі... Жінка просить сісти біля неї й починає розповідати свою сумну історію.

Олена з чоловіком та їхній п'ятирічний син жили в Києві. Вона працювала вихователькою в дитячому садку, чоловік – лісник, працював у лісі. Жили скромно. Якось відчула біль у печінці, звернулася в поліклініку. Два тижні була на обслідуванні, і їй

сказали, що треба видаляти жовчний міхур. Є такі клініки, де жовчний не видаляють, а лише звільняють від каменів. Олена знайшла таку лікарню, й там сказали, що таку операцію вони роблять, але це коштує дорого, й назвали суму. Жінка повернулася й пішла. Де взяти такі гроші?

Вдома на Вінниччині жила її стара мати, яка тримала корову, і навіть якщо її продати, то була б лише невелика частина вартості тої операції. Олена вирішила їхати з хлопчиком до мами, залишити його у неї, а самій поїхати до Вінниці, сподіваючись, що там, можливо, така операція коштуватиме менше. Подзвонила до матері, й та сказала, щоб дала звістку, коли їх зустрічати. Село їхнє досить глухе, від вінницької траси десь за вісім кілометрів, і треба добиратися якимось своїм ходом.

І ось вони удвох із хлопчиком їдуть. Доїхали до розвилки, вийшли посеред поля. П'ята вечора, в такий час тут ніхто вже не їздить. Відкрила сумку за мобількою, – подзвонити мамі, мобільки нема. Очевидно, забула вдома. Робити нічого, треба йти. Взяла важкеньку сумку з речами сина, малого – за руку й пішли. Пройшовши метрів із двадцять, Олена відчула сильний біль під ребрами, шкіра в одну мить стала жовта. Таке стається, коли камінь пробиває жовчний міхур. Вона опустила сумку, сльози залили обличчя. «Я відчувала, що можу тут померти, – розповідає. – За себе не думала, думала за дитину, як воно само вночі залишиться посеред степу?». Хлопчик витирав їй сльози і просив, щоб не плакала. Потім нагадав їй слова, що їх вона казала, сідаючи в автобус: «Боженьку, допоможи нам, якщо Ти є, не залиш нас». Вони просили Бога удвох. Як казала Олена, по цій дорозі після обіду вже ніхто не їздить, а ввечері й поготів. І тільки-но вони помолитися, десь хвилин через п'ять з'явилася машина, взяла їх і завезла у саме село.

Там мати викликала «швидку» й завезла дочку в районну лікарню. Хірург оглянув жінку й сказав: «У Вінницю вас відправляти не будемо, я сам роблю такі операції, все буде добре». Він зробив операцію безоплатно, але стару корову все-таки довелося продати, ті чотири тисячі пішли на ліки.

Слухаючи розповідь Олени, я пакала й раділа за велику милість Божу. «Тепер, Олю, слухаючи вас, я зрозуміла, – сказала жінка, – що Бог є живий і чує нас. Це Він мене врятував від загибелі». Вона попросила помолитися за неї. Стояла глибока ніч, а я славилася Його, дякувала Йому й просила за спасіння цієї душі, за зцілення її тіла. Торкнулася її шва й відчула, як Божа сила зійшла на неї.

Наступного дня їй усього три рази зробили перев'язку, потім – два, потім один раз. Дуже швидко рана присохла, перестала гноїтися й зарубцювалася. Густа жовтизна з обличчя жінки зійшла й ми побачили вродливу, сповнену життя молодлицю. Я знаю, що вона тепер буде молитися, буде шукати споріднені душі у зібранні Його святих.

Ольга Сокіл, Вінницька обл.

Літературний запис Віктора Котовського